

25. navadna nedelja
Pirniče, 23. septembra 2017
»Kdo si ti, da sodiš?«

Dragi bratje in sestre!

Eden ključni, najpomembnejših stavkov, zapisanih v knjigi Mali princ se glasi: *»Kdor hoče videti, mora gledati s srcem! Bistvo je očem nevidno.«* Kolikor že si lahko ljudje ta stavek razlagamo na različne načine, je osrednje sporočilo vendarle nedvoumno: Oči nas vse prepogosto lahko prevarajo. Kažejo nam površino stvari. Srce pa vidi - čeprav ta beseda tu ni ravno na mestu - srce pa vidi v globino. Ali, če bi povedali z drugimi besedami: stvari pogosto niso take, kot so videti na zunaj. Ali še drugače: stvar, ali človeka, v resnici spoznaš šele, ko ga vzljubiš. Vse dotlej je le ena od stvari, ali eden od ljudi, ki jih srečuješ v svojem življenju in se kaj dosti niti ne razlikujejo med seboj. Ko pa nekaj ali nekoga spustiš v svoje srce, ga spoznaš v vsej njegovi celovitosti in šele takrat lahko rečeš, da ga zares poznaš.

V prvem berilu iz knjige preroka Izaija smo slišali pomenljive besede: *»Moje misli niso vaše misli in vaša pota niso moja pota, govori Gospod. Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moja pota nad vašimi pótmi in moje misli nad vašimi mislimi«* (Iz 55,9).

Zakaj so Božje misli drugačne od naših in Božja pota niso naša pota? Zato, ker Bog na slehernega med nami gleda z ljubečim pogledom in vidi več, kot z očmi vidimo mi. Bog gleda s srcem.

Bodimo, dragi bratje in sestre, enkrat nekoliko pozorni na to, kaj se v vsakodnevnih klepetih pravzaprav pogovarjamo med seboj. Kolikokrat se nam zgodi, da v pogovoru začnemo govoriti o tretjih, ki jih v tistem trenutku ni tam. In kolikokrat, zavestno ali ne, sodimo njihova dejanja ali odločitve. Tu in tam se z njimi strinjamo, jih morda celo pohvalimo; mnoooooogo pogosteje pa te naše sodbe gredo v popolnoma drugo smer: kritiziramo jih, jim pripisujemo slabe namene in se morda celo zgražamo nad njihovimi dejanji ali besedami. Na podlagi česa že? Bodimo iskreni: pogosto na podlagi prvega vtisa, morda nekaj malega izkušenj s tem človekom, ali, še slabše, na podlagi govoric, ki smo jih o tem človeku slišali iz nezanesljivih virov. Pa si vseeno drzujemo postavljati sodbe, kot da bi človeka poznali v vseh njegovih razsežnostih, v vsej njegovi kompleksnosti, z njegovimi izkušnjami in travmami, ki so ga oblikovale.

»Sodnik je eden, tisti, ki lahko reši in pogubi. Kdo pa si ti, ki obsojaš bližnjega« nas sprašuje apostol Jakob v svojem pismu. *»Kdo si ti, da sodiš?«*

Smo se kdaj vprašali kakšno krivico lahko povzročajo te naše površne sodbe? Koliko laži smo razširili o nekem človeku zgolj zato, ker nam na prvi pogled ni bil všeč in z veseljem verjamemo vse, kar nam o njem nekdo pove slabega? S kakšno lahkoto, bratje in sestre, je nekomu vzeti dobro ime! In s kolikšno težavo je dobro ime spet povrniti?

V veroučnem učbeniku za osmi razred je ob lekciji, ki govori o osmi Božji zapovedi - ne pričaj po krivem - zapisana naslednja zgodba.

Nekoč je Marko lažnivo in slabo govoril o sosedu Juretu. Čez nekaj časa se mu pride opravičit in pravi: »Vse prekličem, kar sem govoril o vas. Kaj takega nikoli več ne bom počel«. Jure ga vpraša, če je pripravljen narediti pokoro. »Pripravljen sem na vse«, odvrne Marko.

Jure skoči na polje in natrga šopek marjetic. Izroči mu jih v roke in naroči: »Pojdi domov in ob vsakem koraku odtrgaj eno peresce, en cvetni listek. Enega vrzi na levo in enega na desno stran. Nato se vrni.« Marko naredi, kakor mu je jure naročil. Ko se vrne mu Jure pravi: »Sedaj pa pojdi še enkrat po isti poti in poberi peresca, listke, ki si jih razmetal.« Marko odide, a se kmalu žalosten vrne in pravi: »Le nekaj sem jih našel. Večino jih je veter raznesel.«

Tako nekako, dragi bratje in sestre, je z našimi nepremišljenimi sodbami. Lahko jih je izreči in s tem škodovati bližnjemu. Nemogoče pa jih je vzeti nazaj. Zato bodimo previdni, ko sodimo. Krivica je lahko bliže, kot si mislimo. Amen.